

НА ТРИТЕ ВЕЧЕРИ

Скопје, 1989

ЛИЦА:

МАРИЈА (23 години)

КОНСТАНТИН (20 години)

ФИЛИП (33 години)

САМОИЛ (27 години)

ТАТКОТО (60 години)

Прва сцена

Соба и кујна. Во кујната има кревет, шпорет, фрижидер, мижалник со неизмени чинии, маса со остатоци од храна, празни шишиња од алкохол.

Во собата има два кревети, маса, столови, саксии со одамна исушени цвеќиња, плакар на кој е нацртана женска фигура со јаболко на главата. Филип гаѓа со ножеве во нацртаното јаболко на плакарот, а Самоил тие пиво.

САМОИЛ: Што правиш?

ФИЛИП: Ништо.

САМОИЛ: Гледам. Зошто?

ФИЛИП: Од кеф.

САМОИЛ: Ебати кефот.

(Филип го промашува јаболкото.)

САМОИЛ: Пробај со жива женска, може ќе ти тргне. Додуше, да не стане мртва пред да ти тргне... Ништо друго не правиш?!

ФИЛИП: Не.

САМОИЛ: Лошо. Многу лошо. Старост.

ФИЛИП: Тренирам.

САМОИЛ: Тренираш?! Тренирај, ако. Зошто тренираш?

ФИЛИП: Опклада.

САМОИЛ: Во што?

ФИЛИП: Двеста марки.

САМОИЛ: Двеста маркичиња за да погодиш јаболко?! И ја би гаѓал со саати ко кретен за тие пари.

ФИЛИП: Има еден проблем. Јаболкото не треба да е нацртано.

САМОИЛ: А, женската?

ФИЛИП: Женската треба да е жива.

САМОИЛ: Која е таа овца што прифатила?

ФИЛИП: Уште не сум нашол таква.

САМОИЛ: Слушај, сто марки да ти најдам женска. Неа ѝ плаќам у натура, а во случај на смртен случај, не одговарам.

ФИЛИП: И да ми го опнеш еднаш?!

САМОИЛ: И до тоа дереце дојде?

ФИЛИП: Не се раѓаме сите ебачи...

САМОИЛ: Имав еден водник Босанец. Нè малтретираше на стрелиште со саати да гаѓаме во кочани од пченка место во мета. Го опоменав еднаш, ништо. Го опоменав вторпат – ништо. Третпат – пак ништо. За казна, му ја поебав жената.

ФИЛИП: Алал да ти е, мајсторе. Браво!

САМОИЛ: Се залагав, бе брат. А ќерката на капетанот... Ние цомби, заклетва дава мајска класа, некоја приредба... Доаѓа малото... преку сила седумнаесет... Кога исфрли еден ми-нич... Милина... Нога, нога, па врат, а помеѓу, цицки, цицки...

ФИЛИП: И неа ја преврте...

САМОИЛ: Што си намќор денеска?!

ФИЛИП: Не сум намќор. Давиш!

САМОИЛ: Давам, а?! Не си ме видел цела година и по само три дена те давам...

ФИЛИП: Три дена си тука, три дена не го испушти пивото од рака и не престана со ловечките приказни за твоите заводнички подвизи.

САМОИЛ: Не се заводнички, тоа се ебачки подвизи. Да не сакаш книги да ти прераскажувам од војска?!

ФИЛИП: Која војска!?

САМОИЛ: На Наполеон. Види, причината за поразот на Наполеон, од стратешка гледна точка, е слабиот потенцијал на неговата војска и огромните капацитети на руските понежни полови органи, што значи понудата и побарувачката на пазарот биле во голем расчекор.

ФИЛИП: Ај, те молам, немој повеќе ништо да раскажуваш.

САМОИЛ: А, не ти раскажував како ќе заглавев неколку дена пред да се „скинам“?... Одам кај една госпожа на третман, така, добра теткица на свои четири банки. Тамам јас се раскомотувам, некој свони на вратата. Госпожата отвора, влегува еден старешина...

ФИЛИП: Што мислиш сега да правиш?

САМОИЛ: Во недела вечер? Пијам пиво.

ФИЛИП: Во животот.

САМОИЛ: Бизнис.

ФИЛИП: Пак?

САМОИЛ: Имам еден одличен цимер од војска, Црногорец од Бар, приватен автопревозник. Превезува кафе што доаѓа од Бари. Има разработено многу добра шема. Камионот наполнет со десет тони кафе, на пример, го паркира во долината на Морача, веднаш до реката. Кафето многу бргу упива влага и, за една вечер, на десет тони добиваш уште пет во килажа. На крај, растоваруваш десет тони, колку што си примил, вреќите се неотпечатени, а пет остануваат за тебе. И волкот сит и овците на број. Никој жив не може да те фати.

ФИЛИП: А, да најдеше работа?

САМОИЛ: Поарна, здравје.

ФИЛИП: Мислам, работа.

САМОИЛ: Како тебе, трета смена, загарантиран личен до-ход?! Фала, не сум луд. А, не сум ти раскажувал за третата

смена? Даваме стража. Јас, стално, стражарско место два. На петсто метри – куќа. Внатре – коковче. А мажот низ врата – трета смена, а таа кај мене – трета смена.

ФИЛИП: Треба да се дадат пари за покривот, прокиснува...

САМОИЛ: Здравје...

ФИЛИП: Струја немаме платено три месеци.

САМОИЛ: Само здравје. Ќе примите плата за една недела.

ФИЛИП: Ќе примам.

САМОИЛ: И малиот.

ФИЛИП: Не дава ни динар. Купува гардероба.

САМОИЛ: Значи, пораснаа пилињата, ги ебаа кокошките. Не ебе жива сила, а? Е, тука се врзуваат два шамара, за памет, па после да се знае кој пие, кој плаќа. Ти си го испуштил од раце.

ФИЛИП: Јас го вработив.

САМОИЛ: Чувар. Можеше да му најдеш нешто подобро.

ФИЛИП: Ајде де, со три години фискултурно, ти да му најдеш. Јас можев толку, а ти ако можеш, и министер направи го. Ќе видите урда, мислите бачило е...

САМОИЛ: Тоа е народна поговорка?

ФИЛИП: Дај цигара.

САМОИЛ: Последна е.

ФИЛИП: Оди, купи!

САМОИЛ: Со што?

ФИЛИП: Ти дадов пари.

САМОИЛ: Пијачкава со вошки ја купив?! *(Пауза.)* А, да праќаше онаа марки, на пример, сега ќе купев со девизи.

ФИЛИП: Е, не праќа. Ги чува за да ти ги остави во наследство.

САМОИЛ: Може умрела? *(Пауза.)* Ќе јавеа.

ФИЛИП: Ги забеле.

САМОИЛ: Барем едно писмо да пратеше, колку за адресата. Ќе пишевме: „Драга мамо, ни требаат сто илјади марки за пијачка и цигари...“

ФИЛИП: Престани!

САМОИЛ: Како ќе кажеш. *(Пауза.)* Ороспија!

ФИЛИП: Ќути!

САМОИЛ: Вчера ја сретнав Магдалена. Влечкаше еден копил... Магдалена ја сретнав!

ФИЛИП: Прекини да сереш!

САМОИЛ: Те поздравувам.

(Влегуваат Константин и Марија.)

ФИЛИП: Кај си ти?

КОНСТАНТИН: Ова е Марија. Ова е Самоил, скоро се врати...

САМОИЛ: Од војска. Многу ми е драго.

КОНСТАНТИН: Ова е Филип.

(Филип намуртено ја гледа.)

КОНСТАНТИН: Седни. *(Ги собира работите од еден кревет, ги фрла во кош.)* Овде е малку неред... Ќе се напиеш нешто?

САМОИЛ: Може пиво?

МАРИЈА: Не, благодарам.

САМОИЛ: Не пиете пиво?! Тоа ви е најголемата грешка во животот. Пивото е одлично за тенот. *(Ќ го дава неговото пиво.)* Пробајте! Мора да почнете да пиете пиво.

МАРИЈА *(го зема шишето)*: Благодарам.

САМОИЛ: И сега имате убав тен. Имате убав тен и прекрасни очи.

КОНСТАНТИН: Марија ќе преспие овде.

САМОИЛ: Навистина? Ќе ни биде многу драго!

КОНСТАНТИН (*ја води во кујната*): Ова е кујната. Ти ќе спиеш тука. И овде е малку напред... Ти само раскомоти се... Веднаш се враќам... (*Се враќа во дневната.*)

Марија ја разгледува кујната додека се одвива сцената во дневната соба. Се обидува да го раскрене креветот. Во кршот под креветот наоѓа кутија со писма. Ги вади писмата и почнува да ги чита.

ФИЛИП: Праша некого?

КОНСТАНТИН: Треба да пополнам формулар?

САМОИЛ: Дај, Филип... Прво, има место... Второ...

ФИЛИП: Јас реков!

КОНСТАНТИН: Ти рече?! Па што ако ти рече?! Нема цел живот да биде ти како што ќе речеш! Овој пат ќе биде јас како што ќе речам. Ова е моја куќа исто колку што е твоја. Доста ми е од твоите заушки, закони, прописи и правила! Јас сакам таа да е тука и тука и ќе остане!

ФИЛИП: Во оваа куќа ќе биде јас како што ќе кажам. Ако не ти се допаѓа, собери си ги парталите и чисти се заедно со неа! Нејќам курви да ми се мотаат низ дома.

КОНСТАНТИН: Ако твоите женски се курви, не значи дека се сите!

ФИЛИП (*тргнува накај него*): Копиле едно...

САМОИЛ (*го запира Филип*): Дај, заеби! (*На Константин.*) Ти, не сери многу, да не ти врзам две заушки! (*На Филип.*) А, ти, доста правиш драми. Напиши на чело „СИТЕ ЖЕНИ СЕ КУРВИ“, и готово. Курви се, па што!? Еби ги и фрли ги! Уште и те перат, ти чистат и ти готват... А малово е, плус, многу квалитетно материјалче...

ФИЛИП: Кога ќе се вратам, да ја нема! (*Излегува.*)

КОНСТАНТИН: Има нешто за пиење?

САМОИЛ: Лоза. (*Влегува во кујната.*)

(*Марија ја покрива кутијата со писмата.*)

САМОИЛ (*зема шише и ѝ се обраќа на Марија*): Нема да ни правите уште малку друштво?

МАРИЈА: Морам утре рано да станам.

САМОИЛ: Работите?

МАРИЈА: Студирам.

(*Константин влегува во кујната.*)

САМОИЛ: Што студирате?

КОНСТАНТИН: Хортикултура.

САМОИЛ: Одличен факултет. Која година сте?

КОНСТАНТИН (*кон Самоил*): Извини за момент... (*Го повлекува кон дневната. Влегуваат во дневната соба.*)

КОНСТАНТИН: Таа е моја...

САМОИЛ: Нема гајле. За вакви мргуд-риби не правам проблем... Што е тоа хортикултура?

КОНСТАНТИН: За цвеќиња.

САМОИЛ: Што, бе, за цвеќиња?

КОНСТАНТИН: Како се садат, како се растат...

САМОИЛ: Глупости. Женска ти е?

КОНСТАНТИН: Не, најдобар другар по книгата и кучето.

САМОИЛ: И, добра е кучката?

КОНСТАНТИН: Не сери!

САМОИЛ: Де, бе, не плачи, не ти ја ебам. Само да ти ја разработам.

КОНСТАНТИН: Разработена ми е, не се секирај.

САМОИЛ: Кого лажеш, бе, курле смотано. Ако си ја пипнал, ќе се качам на кров и ќе рикам ко магаре. Ќе го убедиме Филип, не се секирај.

КОНСТАНТИН: Ме заболело за Филип...

САМОИЛ: Копиле, ако ти ја опнам една...

КОНСТАНТИН: А да ми опнеш две, и за него една што му го опнаа на работа?!

САМОИЛ: Што му го опнале?

КОНСТАНТИН: Го избркаа.

САМОИЛ: Како го избркаа?

КОНСТАНТИН: Лесно, технолошки вишок.

САМОИЛ: Од кога се мајстори технолошки вишок?

КОНСТАНТИН: Сам си е крив. Им дошол татко ѝ на Магдалена за директор. Овој отишол пијан на работа и пројал гомна.

САМОИЛ: Што прави сега?

КОНСТАНТИН: Тужи. Сите пари ги даде по адвокати.

САМОИЛ: Срање! *(Излегува.)*